

๓๒

กิจวัตรประจำวัน ของพระเณร

กิจวัตรหลักประจำวันของพระเณร ก็คือ การนั่งสมาธิภาวนา เดินจงกรม เพื่อฝึกฝนสติปัญญา และชำระกิเลสตัวรุ่มร่าม กระวนกระวายอยู่ภายในจิตใจให้เหือดแห้งไป ดังนั้นโดยปกติพระภิกษุสามเณรในวัดจึงไม่รับกิจนิมนต์ไปฉันในที่ใดๆ นอกวัด เพื่อให้มีเวลาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยการบำเพ็ญเพียรภาวนาแต่เพียงอย่างเดียว

ปัจจุบัน(ปี ๒๕๔๑) วัดป่าบ้านตาด มีพระเณรอยู่จำพรรษา ๔๖ รูป ในจำนวนนี้มีพระภิกษุชาวต่างประเทศ ๓ รูป นอกพรรษามักมีพระภิกษุสามเณรอาคันตูกะเข้ามาพักชั่วคราว เพื่อศึกษา

เทศนาธรรมและข้อวัตรปฏิบัติ

ในยามเช้า พระภิกษุผู้มีหน้าที่จะจัดอาสนะหลวงตาด้วยความละเอียด ประณีตและเคารพ

ช่วงเช้ามีดื่อก่อนบิณฑบาตจะเป็นการเตรียมสถานที่สำหรับฉันจังหัน โดยทั้งพระและเณรต่างช่วยกันทำความสะอาด จัดอาสนะ กระโถน ชักดูพื้นศาลาด้วยกาบมะพร้าว ปัดกวาดศาลาและบริเวณรอบๆ อย่างสามัคคีพร้อมเพรียง

งานการทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านจะพยายามทำอย่างขันแข็ง มีสติ และเป็นระเบียบเรียบร้อยตามที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนเน้นอยู่เสมอตลอดมา

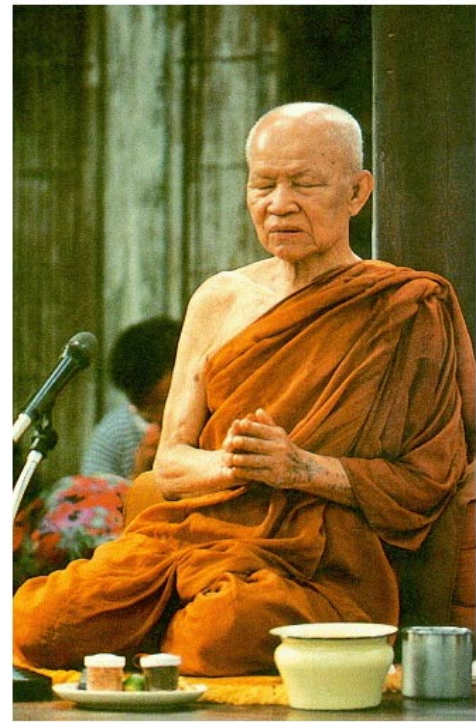
พอได้อรุณ วันใดที่ท้องฟ้าดูเป็นปกติ ไม่มีที่แวววาฝนจะตก ท่านจะครองจีวรชอนสังฆาฏิ แลวออกบิณฑบาตโดยพร้อมเพรียงกัน เดินมุ่งหน้าไปทางหมู่บ้านตาด ระยะทางไปกลับประมาณ ๓-๔ กิโลเมตร ขากลับแวะรับบาตรจากญาติโยมที่มาจากในเมืองและต่างจังหวัดในบริเวณหน้าวัดอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อเสร็จจากบิณฑบาต พระเถรและฆราวาสต่างช่วยกันจัดอาหารหวานคาวเป็นหมวดหมู่ใส่ถาดไว้ เพื่อให้ญาติโยมทั้งที่มาพักปฏิบัติธรรมและที่มาทำบุญตอนเช้าได้รับประทานหลังพระฉันเสร็จแล้ว

เมื่อพระเถรจัดอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นหลวงตาจะอนุโมทนาให้พรเสร็จแล้วพระเถรท่านจะพิจารณาอาหารในบาตรก่อนด้วย ปฏิสังขาย โนสัช เสร็จ

บิณฑบาตทางเดินจงกรม

แล้วฉันในบาตรด้วยอาการสำรวม เยียบกริบ เหมือนไม่มีใครรับประทานอาหารอยู่ในบริเวณนั้น

เสร็จการฉันเช้าแล้ว ผู้มาทำบุญเข้าพร้อมใจกันพึงเทศน์จากหลวงตา หลังพึงเทศน์เสร็จญาติโยมพากันกลับ

สำหรับพระเถรต่างองค์ต่างกลับร้านที่พักปฏิบัติธรรม มีการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาตลอดวัน อาจมีการพักผ่อนบ้างแล้วแต่ความอดุทธสาหะพยายามของแต่ละองค์

ช่วงเวลาบ่าย เป็นเวลาที่พระมาร่วมกันฉันน้ำร้อนหรือน้ำปานะ ที่โรงไฟหรือโรงต้มน้ำร้อนแต่ช่วงเวลาสั้นๆ สัก ๑๕-๓๐ นาที อันเป็นการพักผ่อนจากการภาวนา เสร็จจากนี้ก็แยกย้ายเข้าที่

ภาวนาต่อ จนถึงในช่วงประมาณบ่าย ๓ โมง พระเณรพร้อมเพรียงกันออกมาทำข้อวัตรปิดกวาดร้านและบริเวณ ทางเดินตลอดถึงรอบศาลา จากนั้นช้ดฎูทำความสะอาดสะอาดพื้นศาลา เติมน้ำล้างเท้าบริเวณรอบศาลาและในห้องน้ำห้องส้วมให้เต็ม

ดำเนินตามปฏิบัติทาของหลวงตา

หลวงตาท่านรักศิษย์พระเณรของท่านมาก ท่านพยายามรักษาสภาพวัดให้เหมาะสมสะดวกต่อการบำเพ็ญเพียร ท่านไม่ให้พระเณรมีการงานอย่างอื่น ๆ ทำ อันเป็นการขัดตองงานจิตตภาวนาซึ่งเป็นงาน

หลัก ท่านทะนุถนอมศิษย์พระเณรไม่ให้มีมลทิน ไม่ให้ข้องแวะกับคนภายนอกโดยไม่จำเป็น

วิทยุไม่ให้ฟัง หนังสือพิมพ์ไม่ให้อ่าน ไม่นำไฟฟ้าจากหมู่บ้านเข้าภายในวัด เครื่องใช้ไฟฟ้าจึงมีไม่ได้ ผลดีก็คือทำให้ไม่เป็นขอกังวลและเป็นภาระเก็บรักษา

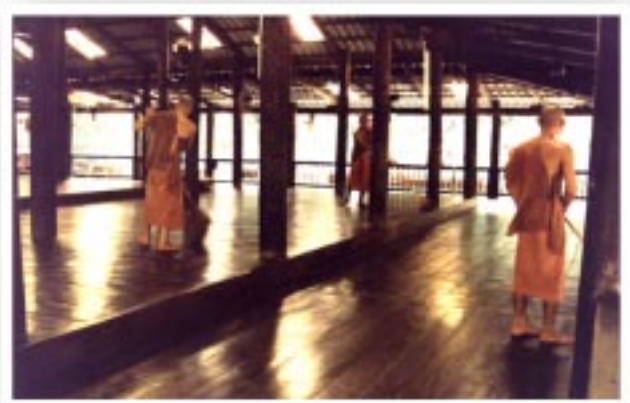
หลวงตาท่านสอนเสมอว่า อย่าให้มีวัตถุหรูหรา หวาว แต่จิตใจแห้งผาก ให้รู่หราวด้วยคุณธรรมความดี วัตถุสิ่งของพอมีพออาศัยก็พอเพียงแล้วคนเรา ร่างกายมันไม่ต้องการอะไรมากหรอก แต่หัวใจนี้มันไม่รู้จักพอ จึงทุขรอนกันทั่วแผ่นดิน เศรษฐีผู้มียากๆ นั้นแหละ ตัวมหันตทุกข์

ช้ดฎูพื้นศาลา

ทำความสะอาดห้องน้ำพระเณร-ภรรยา

ปิดกวาดศาลา

ถ้ามีธรรมในหัวใจบ้างแล้ว แม้จะ
จนอยู่บ้างก็พอเป็นพอไป คนเรามันทุกข์
เพราะหัวใจไม่รู้จักพอต่างหาก

ด้วยเหตุนี้ หลวงตาท่านจึงสอน
พระเณรเสมอ เรื่องความเรียบง่าย มีกนน้อย
สันโดษ การใช้สอยจตุปัจจัยไทยทานที่
ศรัทธาญาติโยมถวายมานั้น ให้ใช้ด้วยความ
ประหยัด ตามเหตุผลความจำเป็น
เท่านั้น

ที่นี่ไม่มี “ป้ายชื่อ”

หลายท่านที่ตั้งใจจะมากราบ
หลวงตาที่ “วัดป่าบ้านตาด” อาจจะแปลก
ใจหากไม่พบป้ายชื่อวัด แต่นั่นก็อาจจะทำ
ให้หลายคนได้นึกคิดจากปริศนาธรรมนี้ว่า
...กิเลสก็ไม่เห็นมีป้ายชื่อ แต่มัน
สามารถสร้างความทุกข์ภายในใจแก่เราได้
บางครั้งจนถึงกับน้ำตาาร่วง

ในทางตรงกันข้าม สติปัญญาที่
ใช้ในการถอดถอนกิเลสก็ไม่ได้มีป้ายชื่อ
หากผู้ใดมีความพากเพียรเจริญสติปัญญา
ให้สูงขึ้นๆ แล้ว ย่อมสามารถก้าวพ้นจาก
ทุกข์ได้เป็นลำดับๆ ไปเช่นเดียวกัน...

ทำให้หลายท่าน
พอจะรู้ว่า หลวงตาท่าน
สอนอะไร ตั้งแต่เริ่ม
ก้าวเข้ามาในวัดนี้...

ที่พักข้างทางจกรมของหลวงตา